

392R1765

Nr L 181/12

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

1.7.92

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 1765/92

av den 30 juni 1992

om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 42 och 43 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Syftet med den gemensamma jordbrukspolitiken är att uppnå de mål som anges i artikel 39 i fördraget, med hänsyn tagen till marknadssituationen.

För att säkerställa en bättre balans på marknaden är det nödvändigt att ett nytt stödsystem införs. Det bästa sättet att göra detta är att närma gemenskapens priser för vissa jordbruksgrödor till världsmarknadpriserna och att kompensera för det inkomstbortfall som följer av sänkningen av de institutionella priserna, genom att bevilja kompensationsbetalning till de producenter som odlar sådana produkter. De arealer som berättigar till detta stöd bör därför begränsas till arealer med jordbruksgrödor eller tidigare offentligt finansierade uttag av arealer. Tillämpningen av denna princip för enskilda producenter skulle ge upphov till problem av olika karaktär i olika medlemsstater. Medlemsstaterna bör därför ha möjlighet att välja mellan tidigare individuella referenser och regionala referenser mot bakgrund av de särskilda omständigheterna.

Det nya stödsystemet skall tillämpas från och med regleringsåret 1993/94.

Kompensationsbetalningen bör införas för befintliga jordbruksföretag och det bör vara frivilligt att delta i stödsystemet.

Kompensationsbetalningen bör avspegla de särskilda strukturella särdrag som påverkar avkastningen och det bör överlätas åt medlemsstaterna att utarbeta regionaliseringsplaner baserade på objektiva kriterier. I regionaliseringsplanerna bör enhetliga

genomsnittsavkastningar fastställas. Planerna måste överensstämma med genomsnittsavkastningarna i de enskilda regionerna under en given period. Ett särskilt förfarande bör fastställas för granskningen av dessa planer på gemenskapsnivå

Majs ger en annan avkastning än andra spannmål vilket kan motivera en särskild behandling.

För beräkningen av kompensationsbetalningen för spannmål, bör ett grundbelopp per ton multipliceras med den genomsnittsavkastning av spannmål som fastställts för regionen.

Den nuvarande politiken för durumvete syftar till att motverka produktionen framför allt utanför de traditionella produktionsområdena och denna politik bör drivas vidare. Ett tillägg till kompensationsbetalningen till producenter av durumvete bör dock utbetalas i de traditionella produktionsområdena enligt deras nuvarande avgränsning. Detta tillägg bör kompensera producenterna av durumvete i dessa regioner för det inkomstbortfall som följer av anpassningen till priserna för andra spannmålsslag.

För beräkningen av kompensationsbetalningen för oljeväxter, är det nödvändigt att fastställa ett prognostiserat referenspris, ett referensbelopp för gemenskapen, en beräkningsmetod och lämpliga korrektionsåtgärder.

Det bör fastställas regler för att ta hänsyn till den särskilda situation som råder i Spanien och Portugal, inbegripet den varierande integrationstakt som förutsågs i anslutningsakten av 1985.

För att underlätta administration och kontroll, bör kompensationsbetalningen beviljas enligt ett "generellt program" som är tillgängligt för alla producenter, och ett "förenklat program" som endast är tillgängligt för mindre producenter.

Mindre producenter bör definieras på grundval av en areal som motsvarar en årsproduktion på högst 92 ton spannmål. Genomsnittsavkastningarna av spannmål i de olika regionerna, som har fastställts i regionaliseringsplanerna för stödet, bör också användas för att definiera mindre producenter.

(¹) EGT nr C 303, 22.11.1991, s. 1.

(²) EGT nr C 125, 18.5.1992.

(³) EGT nr C 98, 21.4.1992, s. 15.

För att vara berättigade till kompensationsbetalningen enligt det "generella programmet", skall producenterna ta en förutbestämd procentuell andel av sin brukade areal ur produktion. Arealuttag bör normalt ske på basis av roterande växtföljd. Fast träda bör tillåtas men den skall då omfatta en högre procentuell andel som bör fastställas på grundval av en vetenskaplig undersökning som jämför den produktionsbegränsande effekten av roterande arealuttag och fast arealuttag. Den mark som tas ur produktion skall skötas på ett sådant sätt att vissa minimikrav ur miljöhänseende uppfylls. Arealuttag i form av tillfällig träda kan även användas för annan produktion än livsmedel, förutsatt att effektiva kontrollsystem kan tillämpas.

Kravet på uttag bör inledningsvis fastställas till 15 % av jordbruksföretagets areal som är föremål för ansökan om kompensationsbetalning. Andelen bör prövas på nytt så att hänsyn kan tas till produktions- och marknadsutvecklingen.

Ett åtagande att ta jordbruksmark ur produktionen bör medföra skälig ersättning. Ersättningen bör motsvara den slutgiltiga kompensationsbetalningen per hektar för spannmål som beräknas på regional nivå.

Enligt det "förenklade programmet" för mindre producenter ställs det inga krav på uttag och kompensationsbetalningen för spannmål utbetalas för alla arealer oavsett vilka grödor som faktiskt odlas. De producenter som ansöker om att få utnyttja detta program måste dock godta vissa förfaranden som skall göra det lättare att utföra kontroller.

Kompensationsbetalningen bör utbetalas en gång per år för en given areal. Arealer som inte har brukats tidigare bör inte ge rätt till stöd, med undantag av arealer som tagits ur bruk tidigare år inom ramen för det nuvarande frivilliga programmet för uttag av jordbruksmark.

Det är nödvändigt att fastställa vissa villkor för ansökan om ersättning och att närmare ange när producenterna skall betalas.

Det krävs en kvalitetspolitik vad avser raps.

Medlemsstaternas utgifter till följd av de skyldigheter som tillämpningen av denna förordning medför kommer att finansieras av gemenskapen i enlighet med artiklarna 2 och 3 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitik(1), senast ändrad genom förordning (EEG) nr 2048/88(2).

Det är nödvändigt att fastställa övergångsåtgärder och att ge kommissionen möjlighet att om nödvändigt besluta om ytterligare övergångsåtgärder.

Det nya stödsystemet kommer inte att vara infört i full omfattning förrän regleringsåret 1995/96. Existerande gemenskapslagstiftning för de berörda produkterna bör anpassas för såväl övergångsperioden som den slutgiltiga tillämpningsperioden. Dessa anpassningar bör ske genom särskilda förordningar.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Genom denna förordning upprättas ett system med kompensationsbetalning till producenter av jordbruksgrödor.

2. I denna förordning

— omfattar regleringsåret perioden 1 juli–30 juni,

— avses med *jordbruksgrödor* de produkter som förtecknas i bilaga 1.

AVDELNING 1

Kompensationsbetalning

Artikel 2

1. Gemenskapens producenter av jordbruksgrödor får ansöka om kompensationsbetalning enligt de villkor som fastställs i denna avdelning.

2. Kompensationsbetalningen skall fastställas per hektar och differentieras regionalt.

Kompensationsbetalningen beviljas för den areal där jordbruksgrödor odlas eller som tas ur bruk i enlighet med artikel 7 i denna förordning, och som inte överstiger en regional basareal. Denna fastställs som det genomsnittliga antal hektar inom regionen där jordbruksgrödor odlas eller, i tillämpliga fall, som låg i träda enligt ett offentligt finansierat program under 1989, 1990 och 1991. Med en region avses i detta sammanhang en medlemsstat eller en region inom en medlemsstat, alltefter den berörda medlemsstatens eget val.

Om en areal inte är föremål för en ansökan om stöd enligt denna förordning men ligger till grund för en ansökan om stöd enligt förordning (EEG) nr 805/68(3), skall nämnda areal dras av från den regionala basarealen för perioden i fråga.

3. I stället för ett system med regionala basarealer, får en medlemsstat tillämpa ett individuellt basarealsystem för hela sitt territorium. En basareal för varje jordbruksföretag fastställs som det genomsnittliga antalet hektar där jordbruksgrödor odlas eller som låg i träda enligt ett offentligt finansierat program under 1989, 1990 och 1991. Om en producent ändrar användningen av sina arealer skall dock basarealen minskas på hans begäran.

(1) EGT nr L 94, 28.4.1970, s. 13.

(2) EGT nr L 185, 15.7.1988, s. 1.

(3) EGT nr L 148, 28.6.1968.

När de individuella basarealerna fastställs skall arealer som används i syfte att utnyttja bestämmelserna i förordning (EEG) nr 805/68 inte tas med i beräkningen.

4. Om det system som anges i punkt 2 väljs i inlednings-skedet skall det vara tillåtet att senare använda det system som anges i punkt 3.

5. Kompensationsbetalningen skall beviljas enligt

- a) ett *generellt program* som är tillgängligt för alla producenter,
- eller
- b) ett *förenklat program* som är tillgängligt för små producenter.

Producenter som ansöker om kompensationsbetalning enligt det generella programmet är skyldiga att ta en del av den areal som deras jordbruksföretag omfattar ur produktionen och skall få ersättning för detta åtagande.

6. Om det rör sig om en regional basareal och om summan av de individuella arealer för vilka stöd söks enligt programmet för producenter av jordbruksgrödor, inbegripet arealuttag enligt samma program, och det markuttag som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2328/91 av den 15 juli 1991 om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet⁽¹⁾, överstiger den regionala basarealen gäller följande för den berörda regionen:

- För samma regleringsår skall den stödberättigade arealen per producent minskas i motsvarande grad för alla de stöd som beviljas i enlighet med denna avdelning.
- För påföljande regleringsår skall producenter som omfattas av det generella programmet, utan ersättning, göra ett särskilt uttag av mark. Procentsatsen för särskilt uttag skall vara lika med den procentsats med vilken den regionala basarealen har överskridits. Detta gäller utöver de krav på uttag som anges i artikel 7.

Artikel 3

1. Varje medlemsstat skall utarbeta en regionaliseringsplan som innehåller kriterier för upprättandet av särskilda produktionsregioner. De kriterier som används skall vara relevanta, objektiva och tillräckligt flexibla för att avgränsa specifika homogena områden av en minimistorlek och göra det möjligt att beakta särskilda faktorer som påverkar avkastningen, t. ex. jordens bördighet, samt vid behov skillnaden mellan bevattnade och icke-bevattnade arealer. Dessa regioner får inte överskrida gränserna för de regionala basarealer som nämns i artikel 2.2.

Medlemsstaterna får i sina regionaliseringsplaner tillämpa ett annat avkastningstal för majs än för andra spannmålsslag. I så fall skall de regionala och individuella basarealer som avses i artikel 2.2 och 2.3, med samma geografiska avgränsningar, fastställas separat för majs och för andra jordbruksgrödor.

2. För varje produktionsregion skall medlemsstaten lämna närmare upplysningar om arealer med och avkastningar för spannmål, oljeväxter och proteingrödor i regionen under femårsperioden 1986/87–1990/91. Genomsnittsavkastningarna för spannmål och om möjligt oljeväxter skall beräknas separat för varje region, varvid året med den högsta och året med den lägsta avkastningen utesluts.

Detta åtagande får dock när det gäller portugisisk spannmål fullgöras genom att de upplysningar lämnas som lämnats med stöd av rådets förordning (EEG) nr 3653/90 av den 11 december 1990 om fastställande av övergångsbestämmelser för den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål och ris i Portugal⁽²⁾, och när det gäller de fem nya tyska delstaterna genom att ange den genomsnittsavkastning som gäller för de andra tyska delstaterna.

Om en medlemsstat beslutar sig för att behandla majs separat i förhållande till andra spannmålsslag, skall genomsnittsavkastningen för spannmål, som inte skall ändras, anges särskilt dels för majs dels för spannmål utom majs.

3. Medlemsstaterna skall lämna in sin regionaliseringsplan till kommissionen senast den 1 augusti 1992 tillsammans med all tillgänglig bakgrundsdokumentation. För att fullgöra detta åtagande får de hänvisa till den regionaliseringsplan de lämnade till kommissionen i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 3766/91 av den 12 december 1991 om upprättande av ett stödssystem för producenter av sojabönor, raps och rybs samt solrosfrön⁽³⁾.

4. Kommissionen skall granska de regionaliseringsplaner som medlemsstaterna lämnar in och säkerställa att varje plan baseras på relevanta och objektiva kriterier och den överensstämmelse med tillgängliga upplysningar om tidigare år. Kommissionen får invända mot planer som inte är förenliga med ovan nämnda kriterier, särskilt vad avser en medlemsstats genomsnittsavkastning. I så fall skall medlemsstaten justera planen efter samråd med kommissionen.

5. Regionaliseringsplanen får ändras av den berörda medlemsstaten på begäran av kommissionen eller på medlemsstatens eget initiativ enligt det förfarande som anges i punkt 1–4.

Artikel 4

1. Kompensationsbetalningen för spannmål skall beräknas genom att grundbeloppet per ton multipliceras med den genomsnittsavkastning för spannmål som fastställs i regionaliseringsplanen för den berörda regionen. Om majs behandlas separat skall genomsnittsavkastningen dels för majs dels för andra spannmålsslag användas.

⁽²⁾ EGT nr L 362, 27.12.1990, s. 28.

⁽³⁾ EGT nr L 356, 24.12.1991, s. 17.

⁽¹⁾ EGT nr L 218, 6.8.1991, s. 1.

2. Grundbeloppet per ton fastställs till

— 25 ecu för regleringsåret 1993/94,

— 35 ecu för regleringsåret 1994/95,

och

— 45 ecu från och med regleringsåret 1995/96.

3. Ett tillägg till kompensationsbetalningen skall beviljas för den areal där durumvete odlas i de traditionella produktionsområden som förtecknas i bilaga 2, begränsat till det antal hektar där durumvete odlades och som berättigade till stöd för durumvete under 1988/89, 1989/90, 1990/91 eller 1991/92. Producenten väljer själv vilket regleringsår som skall användas.

Tillägget fastställs till 297 ecu per hektar från och med regleringsåret 1993/94.

Artikel 5

1. Kompensationsbetalningen per hektar för oljeväxter skall beräknas på följande sätt:

a) Ett prognostiserat referenspris för oljeväxter fastställs till 163 ecu per ton.

b) Ett referensbelopp för gemenskapen fastställs för oljeväxter till 359 ecu per hektar från och med regleringsåret 1993/94.

c) För varje produktionsregion som avgränsas i regionaliseringsplanen, skall ett prognostiserat regionalt referensbelopp för oljeväxter fastställas av kommissionen, som avspeglar förhållandet mellan antingen spannmålsavkastningen inom nämnda region och genomsnittsavkastningen för spannmål inom gemenskapen (4,6 ton/ha) eller avkastningen för oljeväxter inom nämnda region och genomsnittsavkastningen för oljeväxter inom gemenskapen (2,36 ton/ha). Varje medlemsstat skall för varje region på grundval av relevanta objektiva kriterier ange vilken formel som bör användas. Medlemsstatens val i detta sammanhang får inte leda till att ett högre sammanlagt resultat uppnås än om den uteslutande hade använt avkastningen av antingen spannmål eller oljeväxter.

d) Före den 30 januari varje regleringsår skall kommissionen enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i rådets förordning nr 136/66/EEG av den 21 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter⁽¹⁾, fastställa ett slutligt regionalt referensbelopp baserat på det konstaterade referenspriset för oljeväxter. Detta belopp skall beräknas genom att det prognostiserade referenspriset ersätts med det konstaterade referenspriset. Prisvariationer inom 8 % av det prognostiserade referenspriset skall inte beaktas.

2. För Spanien och Portugal skall ett nationellt prognostiserat referensbelopp för producenter av solrosfrön fastställas som utgångspunkt för regionaliseringen inom

dess medlemsstater. Beloppet kommer för Portugal att fastställas till 272 ecu/ha. Beloppet kommer för Spanien att fastställas till 295 ecu/ha för 1993/94 och 311 ecu/ha för 1994/95.

Fram till utgången av regleringsåret 1994/95 skall kommissionen fastställa kompensationsbetalningen till icke-yrkesmässiga producenter av solrosfrön i Spanien och Portugal på ett sådant sätt att eventuella snedvridande effekter undviks som kan uppstå till följd av övergångsåtgärder för producenter av solrosfrön i dessa medlemsstater.

3. Kommissionen skall offentliggöra de ovannämnda beloppen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Offentliggörandet skall inbegripa en kortfattad beskrivning av de gjorda beräkningarna.

Artikel 6

Från och med regleringsåret 1993/94 skall kompensationsbetalningen per hektar för proteingrödor vara lika med 65 ecu multiplicerat med den regionala spannmålsavkastningen, med undantag av majsavkastning i de regioner där en separat avkastning tillämpas för majs.

Artikel 7

1. Kravet på uttag för varje producent som ansöker om kompensationsbetalning enligt det generella programmet fastställs

— för en regional basareal till en andel av hans areal med de berörda jordbruksgrödorna för vilken en ansökan lämnats in, och som tagits ur bruk, i enlighet med denna förordning,

— för en individuell basareal, till en procentuell minskning av hans aktuella basareal.

Det krav på uttag som skall gälla från och med sådden för regleringsåret 1993/94, skall vara 15 %. Den mark som tas ur bruk skall rotera i växtföljden. Fast uttag skall dock tillåtas om en högre procentuell andel tas ur bruk. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen före den 31 juli 1993 besluta om denna högre procentsats, som kan variera mellan gemenskapens olika regioner.

2. När det gäller ett jordbruksföretag där arealer tas ur bruk i enlighet med artikel 2 i förordning (EEG) nr 2328/91, kan dessa arealer inte användas för att uppfylla det krav på uttag som anges i punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall vidta de miljöåtgärder som är lämpliga med hänsyn till den uttagna markens särskilda beskaffenhet.

4. Den uttagna marken får användas för produktion av material för framställning inom gemenskapen av produkter som inte primärt är avsedda som livsmedel eller djurfoder, förutsatt att effektiva kontrollsystem används.

⁽¹⁾ EGT nr L 172, 30.9.1966, s. 3025/66.

5. Ersättningen för åtagandet om uttag av mark skall fastställas till samma nivå som den kompensationsbetalning som skulle ha betalats ut från och med regleringsåret 1995/96 för samma arealer om spannmål hade odlats på dessa. Denna ersättning skall utbetalas för det antal hektar som krävs för att uppfylla kravet i punkt 1. När det gäller Portugal skall ersättningen ta hänsyn till det stödsystem som fastställs i förordning (EEG) nr 3653/90.

6. Om nationella miljöregler får till följd att en jordbrukare som tar en viss del av sin åkermark ur produktion tvingas att minska sin djurproduktion, får denna jordbrukare överlåta sitt trädesåtagande på en annan jordbrukare i samma medlemsstat. Hans rätt till ersättning är beroende av att detta åtagande fullgörs i full utsträckning av den jordbrukare som övertagit det. Om överlåtelsen sker till en annan avkastningsregion skall den areal som tas ur bruk justeras i enlighet härmed. Sådana överlåtna åtaganden skall omfattas av de allmänna bestämmelserna för fast arealuttag, om inte dessa föreskriver roterande växtföljd inom det jordbruksföretag som åtagandet gäller. Medlemsstaten får kräva att sådana överlåtelser förblir inom samma region som avses i artikel 2.2.

Artikel 8

1. Mindre producenter av jordbruksgrödor får ansöka om ersättning enligt det förenklade programmet.

2. Mindre producenter är producenter som gör anspråk på kompensationsbetalning för en areal som inte överstiger den areal som skulle krävas för att producera 92 ton spannmål, om de uppnår den genomsnittsavkastning för spannmål som fastställts för deras region eller, när det gäller medlemsstater som använder systemet med individuella basarealer, om den individuella basarealen inte är större än den nämnda arealen.

3. Enligt det förenklade programmet

— ställs inget krav på uttag av mark,

— skall en kompensationsbetalning utbetalas i den omfattning som gäller för spannmål för alla arealer besådda med jordbruksgrödor.

Artikel 9

Ansökningar som gäller kompensationsbetalning och åtagandet om uttag av mark får inte lämnas för mark som utnyttjades för permanent bete, fleråriga grödor eller skogsbruk eller för andra ändamål än jordbruk den 31 december 1991.

Artikel 10

1. Kompensationsbetalningen för spannmål och proteingrödor och ersättningen för åtagandet om uttag av mark, skall utbetalas efter skörd under perioden 16 oktober–31 december.

2. För att få rätt till kompensationsbetalning skall producenten senast den 15 maj före den aktuella skörden ha

— sått utsädet,

— lämnat in en ansökan.

3. Ansökan skall åtföljas av hänvisningar som gör det möjligt att identifiera de berörda arealerna. De arealer som används för jordbruksgrödor och de arealer som tas ur bruk i enlighet med denna förordning skall redovisas var för sig.

4. Kommissionen får besluta enligt det förfarande som fastställs i artikel 23 i förordning (EEG) nr 1766/92⁽¹⁾, att vissa sorter av durumvete inte berättigar till det tillägg som anges i artikel 4.3.

5. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att påminna de sökande om att den gällande miljölagstiftningen skall respekteras.

Artikel 11

1. Kompensationsbetalningen till odlare av oljeväxter, raps och rybs skall begränsas till de odlare som använder utsäde av godkänd kvalitet och sort. Kommissionen skall enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG fastställa vilka raps- och rybssorter som berättigar till stöd.

2. Producenter som ansöker om ersättning för oljeväxter skall ha rätt till en förskottsbetalning på högst 50 % av det prognostiserade regionala referensbeloppet. Medlemsstaterna skall genomföra de kontroller som är nödvändiga för att säkerställa att förskottet är berättigat. När rätten till förskott är bekräftat bör förskottet utbetalas.

3. För att ha rätt till en förskottsbetalning skall producenten senast vid en för regionen i fråga fastställd tidpunkt, ha sått utsädet och till den behöriga myndigheten i medlemsstaten ha lämnat en detaljerad odlingsplan för jordbruksföretaget som visar vilken mark som skall användas för odling av oljeväxter.

4. Om ett förskott har utbetalats, skall ett restbelopp utbetalas som motsvarar den eventuella skillnaden mellan förskottsbeloppet och det slutliga regionala referensbeloppet.

5. Om en producent visar att han har behållit äganderätten till produkten under en period som skall fastställas närmare, får en bonus för ordnad försäljning utbetalas. Bonusbeloppet och villkoren som avgör rätten till denna bonus, skall beslutas av kommissionen enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG.

6. Tidsplanen för det regionaliserade systemet för utbetalning till de sökande skall fastställas av kommissionen genom det förfarande som anges i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG.

⁽¹⁾ EGT nr L 162, 12.6.1982, s.28.

⁽¹⁾ EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.

Artikel 12

Tillämpningsföreskrifter till denna avdelning skall antas enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG, i artikel 12 i förordning (EEG) nr 1117/78⁽¹⁾ och i artikel 23 i förordning (EEG) nr 1766/92, och särskilt

- de föreskrifter som rör fastställandet och administrationen av basarealer och de föreskrifter som rör tillämpningen av artikel 2.4,
- de föreskrifter som rör utarbetandet av regionaliseringsplaner för produktionen, inbegripet fastställandet av en regions minimistorlek,
- de föreskrifter som rör fastställandet av beloppen och utbetalningen av kompensationsbetalningarna,
- de föreskrifter som rör den minimiareal som skall brukas; i dessa föreskrifter skall särskild hänsyn tas till kraven vad avser övervakning och det aktuella programmets eftersträlvade effektivitet,
- de föreskrifter som fastställer de krav som skall gälla för berättigande till tillägget för durumvete,
- de föreskrifter som rör kontroll; utan att det påverkar tillämpningen av särskilda bestämmelser om ett integrerat administrations- och kontrollsystem, skall sådana föreskrifter inbegripa användningen av fjärranalys och/eller rimlighetskontroll på grundval av bindande officiella handlingar som redan finns tillgängliga inom den nationella administrationen,
- de föreskrifter som gör det möjligt att ändra de datum som avses i artiklarna 10.2 och 11.3 för vissa områden där klimatförhållandena gör att de normala tidpunkterna inte kan tillämpas,
- de föreskrifter som rör de särskilda och normala trädeskraven; i sådana föreskrifter skall särskilt fastställas principen om roterande växtföljd, den kortaste årliga period som mark tas ur bruk och de miljöåtgärder som skall vidtas, samt de regioner där dessa åtgärder på grund av klimatförhållandena får ersättas av andra mera lämpliga åtgärder,
- de föreskrifter som rör villkoren för tillämpningen av artiklarna 7.4 och 9,
- de föreskrifter som rör de särskilda administrativa förfaranden som skall underlätta kontrollen i samband med det förenklade programmet,
- de föreskrifter som rör den inverkan som förändringar i fråga om äganderätt eller nyttjanderätt har på systemets tillämpning.

Enligt samma förfarande får kommissionen lägga till mindre betydelsefulla grödor i listan i bilaga 1 och bestämma följderna av sådana utökningar, särskilt vad avser basarealer och krav på uttag.

⁽¹⁾ EGT nr L 142, 30.5.1978, s. 1.

Artikel 13

De åtgärder som anges i denna avdelning skall betraktas som interventioner för stabilisering av jordbruksmarknaderna enligt artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 729/70.

AVDELNING 2

Allmänna bestämmelser och övergångsbestämmelser

Artikel 14

1. 1992 års skörd är den sista skörd för vilken nya ansökningar får lämnas in om deltagande i den ordning för markuttag som fastställs i artikel 2 i förordning (EEG) nr 2328/91. Producenter som fortfarande deltar efter denna tidpunkt har möjlighet att lämna nämnda program mellan den 1 september och den 15 december under 1992–1996. Denna möjlighet kan endast utnyttjas av de jordbruksföretag som är föremål för det krav på uttag som anges i artikel 7.

2. Tillståndet enligt artikel 2.3 i rådets förordning (EEG) nr 2328/91 att använda åkermark som tagits ur bruk till

— bete för extensiv djuruppfödning,

— odling av linser, kikärter och vicker, skall fortsätta att gälla.

Artikel 15

1. Storleken på kompensationsbetalningen och på ersättningen för åtagandet om uttag av mark samt den procentuella arealandel som skall tas ur bruk, vilka fastställs i denna förordning, får ändras mot bakgrund av produktions-, produktivitets- och marknadsutvecklingen enligt det förfarande som fastställs i artikel 43.2 i fördraget.

2. Från och med regleringsåret 1994/95 får rådet enligt det förfarande som fastställs i artikel 43.2 i fördraget, besluta att systemet för utbetalning av kompensationsbetalning för oljeväxter även skall gälla för proteingrödor.

3. De betalningar som anges i denna förordning skall utbetalas till stödmottagaren fullt ut.

Artikel 16

Om det blir nödvändigt att vidta särskilda åtgärder för att underlätta övergången från nu gällande system till det system som införs genom denna förordning, särskilt om detta system ger upphov till betydande svårigheter när det gäller vissa produkter, skall sådana åtgärder beslutas enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG, i artikel 12 i förordning (EEG) nr 1117/78 eller i artikel 23 i förordning (EEG) nr 1766/92.

Artikel 17

1. De bestämmelser i denna förordning som rör stöd för oljeväxter ersätter bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3766/91 för oljeväxter som har såtts för skörd efter den 1 juli 1993.

2. De bestämmelser i denna förordning som rör stöd till proteingrödor skall ersätta bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1431/82⁽¹⁾ för proteingrödor som har såtts för skörd efter den 1 juli 1993.

Bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1431/82 och motsvarande bestämmelser i de förordningar som är i kraft den 30 juni 1993 skall fortfarande tillämpas efter detta datum för proteingrödor som skördas inom gemenskapen och som är noterade den 30 juni 1993.

Artikel 18

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1992.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 30 juni 1992.

På rådets vägnar

Arlindo MARQUES CUNHA

Ordförande

BILAGA 1

Definition av produkter

KN-nr	Varuslag
I. SPANNMÅL	
1001 10	Durumvete
1001 90	Annat vete och annan blandsäd än av durumvete
1002 00 00	Råg
1003 00	Korn
1004 00	Havre
1005	Majs
1007 00	Sorghum
1008	Bovete, hirs och kanariefrö; annat spannmål
II. OLJEFRÖN	
1201 00	Sojabönor
1205 00	Raps- och rybsfrön
1206 00	Solrosfrön
III. PROTEINGRÖDOR	
0713 10	Ärter
0713 50	Bond- och hästbönor
1209 29 50	Sötlupiner

BILAGA 2

Traditionella produktionsområden för durumvete

ITALIEN

Områden

Abruzzo
Basilicata
Calabria
Campania
Lazio
Marche
Molise
Apulia
Sardegna
Sicilia
Toscana

FRANKRIKE

Områden

Provence-Alpes-Côte d'Azur
Languedoc-Roussillon

GREKLAND

Områden

Centrala Grekland
Peloponnesos
Joniska öarna
Thessalia

Makedonia

Egeiska öarna

Thraki

SPANIEN

Comunidades Autónomas

Andalucía
Navarra

Provincias

Badajoz
Burgos
Salamanca
Toledo
Zamora
Zaragoza

PORTUGAL

Districtos

Santarém
Lisboa
Setúbal
Portalegre
Evora
Beja
Faro
